

Met een glimlach op zijn gezicht staat hij op de steiger van de immense villa. Hij staart over de Loosdrechtse Plassen.

‘Als je verstandig bent,’ zegt zijn neef als ze naar binnen lopen, ‘dan zorg je dat je in de drie maanden dat je hier zit fatsoenlijke woonruimte vindt. Je kunt toch niet eeuwig op dat aftandse kamertje van je blijven zitten? Af en toe vlieg ik een weekend over en dan moet je weg zijn, dat is duidelijk. Maar dat sms ik je wel. De sleutels liggen hier op tafel. Ook van de garage. Maar de Porsche blijft staan, dat snap je. Trouwens, als jij bij zo’n uitzendbureautje in mijn Porsche voor komt rijden, denken ze dat je hem hebt gejat. En van de boot blijf je ook af. Je hebt geen vaarbrevet. Nog vragen?’

‘Nee, ik red me wel,’ antwoordt hij. ‘Succes daar in de States.’

‘Thanks. Het zal hard werken worden. In drie maanden moet mijn bedrijf zijn opgestart.’

De bel gaat. ‘Daar zul je mijn chauffeur hebben.’ Zijn neef rijdt de koffers naar buiten en stapt in de auto.

Hij gaat voor het raam staan en zwaait hem uit. Daarna loopt hij de wenteltrap op en gaat de slaapkamer in. De grote inloopkast zit niet op slot. Hij haalt een paar kledingstukken tevoorschijn en houdt ze een voor een voor. Een halfuur later verlaat hij in een leren Armani-jasje en DKNY-broek met bijpassende Prada-sneakers het huis.

I

‘Ik heb een afspraak met notaris Rozen,’ zegt Amber tegen de vrouw achter de receptie van het notariskantoor.

‘Mag ik je naam?’

‘Amber Overgauw.’

De receptioniste kijkt op haar beeldscherm. ‘Aha, ik zie het. De notaris is nog even in gesprek.’ Ze gaat Amber en Liz voor naar de wachtkamer. ‘Nemen jullie maar even plaats.’

Als de deur wordt dichtgetrokken schiet Liz in de lach. ‘Wat een deftige boel hier. Ik ben nog nooit bij een notaris geweest.’

‘Ik ook niet.’ Amber gaat naast Liz zitten.

‘Ik ben benieuwd wat we zo te horen krijgen,’ zegt Liz. ‘Je tante Fien zal je vast geen geld hebben nagelaten.’

‘Nee,’ zegt Amber. ‘Ze leefde hartstikke sober. Ze liep altijd in tweedehandskleren. Maar iets zal ik wel erven, anders zaten we hier niet.’

‘Het lelijke schilderij met die paarden,’ zegt Liz lachend. ‘Dat boven de bank hing.’

‘Wat erg! Dan durf ik het nooit meer weg te doen.’ Amber grinnikt van de stress.

‘Gewoon ophangen, boven de tafel is nog plek. Wat kan ons het schelen. Het is superlief van je tante.’ Liz mocht Ambers tante wel. Tante Fien kwam regelmatig bij hen eten.

Ze nam altijd wijn mee. Tante Fien hield wel van een glaasje. Hoe meer ze dronk, hoe vrolijker ze werd.

‘Weten je ouders dat je een afspraak hebt?’

‘Ja, ik heb ze gebeld. Mijn moeder vond het natuurlijk vervelend dat ze niet mee kon. Ik heb gezegd dat jij meeding en toen was het goed. Dat ze niet bij de begrafenis waren vond ik wel heftig. Maar tante Fien had nooit gewild dat ze daarvoor zouden terugkomen. Ze hebben zo lang naar hun sabbatical uitgekeken.’

‘Weet je wat je erft?’ roept Liz ineens. ‘Die opgezette vos!’
‘Gadver, die hoef ik niet, hoor.’

De deur gaat open. Een andere vrouw komt hen halen. Ze lopen achter haar aan. Hun voeten zakken weg in het tapijt. Het is doodstil in de gang. Liz durft Amber niet aan te kijken, bang dat ze in lachen uitbarst. De vrouw houdt een zware houten deur voor hen open. Achter een grote tafel zit de notaris. Hij loopt naar hen toe en geeft hun een hand. ‘Neem plaats. Thee of koffie? Iets fris kan ook.’

‘Nee, dank u,’ zegt Amber meteen.

Liz moet lachen. Amber is zeker bang dat ze van de stress haar kopje laat vallen.

‘Koffie graag,’ zegt Liz.

‘Eh... dan wil ik ook wel koffie,’ zegt Amber.

‘Heb je een legitimatie bij je?’ vraagt de notaris als de koffie voor hen staat.

‘Ja, een momentje.’ Amber pakt haar tas en haalt haar rijbewijs eruit.

‘Mooi zo,’ zegt de notaris als hij in Ambers rijbewijs heeft gekeken. ‘Dan zal ik maar ter zake komen. Allereerst gecondoleerd met het verlies van uw...’

‘... tante,’ vult Amber aan.

‘Haar testament is in ons kantoor opgemaakt. U bent haar enige nicht, heb ik begrepen. Klopt dat?’

‘Ja.’

‘Uw tante had geen kinderen. Waarschijnlijk had u een goede relatie met mevrouw Overgauw, want ze heeft u iets nagelaten. Waar heb ik het testament? Ja, hier ligt het.’ Hij legt het voor zich. ‘Zoals gebruikelijk zal ik het testament in zijn geheel voorlezen.’

Amber en Liz knikken.

De notaris leest alle gegevens van Ambers tante voor, en de datum waarop het testament is opgesteld. Dan hoort ze hem ineens zeggen: ‘Ik, Josefiën Anna Overgauw, laat een bedrag na aan mijn nicht Amber Overgauw van dertigduizend euro belastingvrij met de wens dat ze het zal besteden als startkapitaal voor haar toekomstige bedrijf.’

‘Wat?’ Ambers mond valt open. ‘Krijg ik dertigduizend euro?’

De notaris knikt. ‘Een aanzienlijk bedrag, mag ik wel zeggen. Gefeliciteerd.’

Liz weet ook niet wat ze hoort. Ze knijpt in Ambers hand. Dit jaar studeren ze af aan de modeacademie. Ze waren van plan een banklening aan te vragen om een eigen bedrijfje te beginnen.

‘Ik merk wel dat u dit helemaal niet had verwacht,’ zegt de notaris. ‘Laat het maar even rustig tot u doordringen.’

‘Nee, dit had ik zeker niet verwacht. Het lijkt wel een droom,’ zegt Amber, die helemaal in de war is. ‘Wat een bedrag. Ik wist niet dat mijn tante zoveel geld had.’

‘Je weet nooit wat iemand bezit,’ zegt de notaris.

‘Maar tante Fien ging niet eens op vakantie. Ze kocht nooit iets voor zichzelf.’

‘Ze had voor zichzelf een goed doel gevonden om voor te sparen. Fijn toch? Vindt u het goed als ik verder lees?’

Liz en Amber horen niets van de rest van het referaat. Het duizelt hen. Dertigduizend euro!

Als de notaris klaar is, zegt hij: ‘Nu moet ik u nog iets vragen. Ik neem aan dat u deze vraag positief zult beantwoorden, maar ik ben verplicht hem te stellen. Accepteert u de gift?’

‘Ja eh... graag natuurlijk,’ zegt Amber.

‘Ik had ook niet anders verwacht. Dan mag u hier tekenen.’ De notaris legt een pen en een papier voor haar neus en Amber zet haar handtekening.

‘In orde. Dan heb ik alleen nog uw bankrekeningnummer nodig.’

Van de zenuwen weet Amber haar nummer niet meer. Ze vist haar bankpasje uit haar portemonnee en leest het nummer hardop voor.

‘Wat mij betreft zijn we klaar,’ zegt de notaris als hij het heeft genoteerd. ‘Ik wens je veel succes met je bedrijf.’

Buiten valt Liz Amber om de hals. ‘Dit is niet normaal! We kunnen ons bedrijf beginnen! Onze droom komt uit. Of wil je het geld aan iets anders besteden?’

‘Natuurlijk niet, gek!’ zegt Amber. ‘We gaan meteen op zoek naar een pandje. Wat lief van tante Fien, hè? Weet je dat ik het niet kan geloven?’

‘Dat komt vanzelf,’ zegt Liz grijnzend. ‘Als al die poen op je rekening staat.’

‘Even mijn ouders bellen,’ zegt Amber. ‘Als het lukt tenminste, want ze zitten in de Himalaya.’

Liz belt intussen Djawad. ‘Hoi liefje, je gelooft het niet, maar Amber heeft net dertigduizend euries geërfd.’

‘Van tante Fien?’

‘Ja. Nu kunnen we een pandje zoeken voor ons bedrijf.’

‘Mazzelaar,’ zegt Djawad. ‘Geef mij ook maar zo’n tante.’

Amber is klaar met bellen en zit al op haar fiets. ‘Tijd voor champagne!’ roept ze.

‘Schatje, ik moet hangen, we gaan zuipen,’ zegt Liz en ze hangt op.

‘Dertigduizend!’ roept Amber en met haar armen omhoog fietst ze de straat uit.

‘Twee witte wijn?’ vraagt Willem, die achter de bar in hun stamcafé staat.

‘Nee, champagne!’ zegt Amber. ‘Een hele fles, we hebben iets te vieren.’

‘Amber is in één klap rijk!’ zegt Liz.

Willem kijkt Amber aan. ‘De bank gekraakt?’

‘Ja, de bank in deze straat. Niet verder vertellen, hoor.’

Willem haalt lachend een fles champagne van achter de toog. Een minuut later ploft de kurk tegen het plafond.

‘Joepie!’ schreeuwen ze.

‘Meiden, geniet ervan.’ Willem schenkt twee glazen in.

‘Tante Fien, lieve schat, daar ga je.’ Liz en Amber proosten.

‘We noemen onze toko Tante Fien,’ zegt Liz.

‘Goed idee!’ roept Amber blij. Ze drinkt haar glas in één teug leeg. ‘Weet je dat ik het nu pas begin te beseffen,’ zegt ze.

‘Hoe reageerden je ouders eigenlijk?’

‘Ze konden het eerst niet geloven. Maar daarna waren ze superblij voor me.’ Ze schenkt een tweede glas voor hen in.

‘Iets te vieren?’ vraagt een jongen, die het café binnenkomt.

Liz ziet dat Amber kleurt. Ze vindt hem duidelijk leuk, maar is te verlegen om iets te zeggen. ‘Ja, we hebben zeker wat te vieren,’ zegt Liz gauw. ‘Ook een glaasje?’

Amber kijkt haar dankbaar aan.

De jongen knikt en gaat bij hen aan tafel zitten.

‘Willem!’ roept Liz. ‘Heb je nog een champagneglas voor ons?’

Willem haalt een glas en schenkt het vol.

‘Cheers,’ zegt de jongen, en hij houdt zijn glas op. ‘Is een van jullie jarig of zo?’

‘Zoiets,’ lacht Amber. ‘Ik heb net een erfenis van mijn tante gekregen.’

‘Zo, jij boft.’

‘Het komt supergoed uit,’ zegt Amber. ‘Liz en ik willen een bedrijfje beginnen. Een eigen kledinglijn.’

‘En dat kan allemaal van dat bedrag?’

Amber knikt. ‘Anders hadden we naar de bank gemoeten.’

‘Je mag jezelf gelukkig prijzen,’ zegt de jongen. ‘Ik ben ook begonnen met een schuld aan de bank. Superstressvol. Hoge rente, verplichte aflossingen. Ook als er even niks binnenkomt moet je aflossen. Gelukkig blijft dat jullie bespaard. Je weet niet wat een geluk je hebt.’

Liz houdt zich een beetje afzijdig. Ze kijkt naar Amber. Amber praat honderduit met de jongen. Ze vindt hem echt leuk. En zo te zien heeft hij ook belangstelling voor haar. Liz hoopt al zo lang dat Amber een vriendje krijgt. Ze heeft

haar al een paar keer proberen te koppelen aan vrienden van Djawad, maar tot nog toe zonder succes.

De jongen raakt even Ambers hand aan en ze wordt knal-rood. Ja, dit wordt een lovestory, denkt Liz. Ze staat op. 'Hoi darling, ik ga naar huis. Ik moet mijn ontwerp afmaken.' Ze geeft Amber een knipoog.

'Oké,' zegt Amber.

Zie je wel, ze heeft het goed gezien. Amber vindt hem echt leuk, anders zou ze wel proberen haar over te halen om te blijven.

'Die fles moet wel leeg, hè?' zegt Liz.

'Daar zorgen wij wel voor,' zegt de jongen lachend. Hij slaat een arm om Amber heen.

Die komt vast niet thuis vannacht, denkt Liz. 'Bye!' Ze draait zich om en loopt het café uit. Buiten belt ze Djawad. 'Vind je het niet super?'

'Het is geweldig!' zegt Djawad. 'Zijn jullie al klaar met vieren?'

'Nee, Amber heeft net een leuke jongen ontmoet. Ik heb ze maar alleen gelaten. Ik hoop zo dat het wat wordt.'

'Jij maakt je veel te druk. Amber vindt heus wel iemand.'

'Ze heeft anders al maanden niemand. Ik wil niet dat ze alleen in de flat achterblijft.'

'Alleen? Jij woont er toch ook.'

'Ik bedoel... Je weet heus wel wat ik bedoel. Als wij gaan samenwonen.'

'Voorlopig is dat nog niet aan de orde,' zegt Djawad.

'Wat zijn we weer romantisch. Toedeloeloe.' Liz hangt nijdig op.

Djawad belt meteen terug. 'Zo bedoelde ik het niet, schat.'

Ik ben een beetje gestrest. Joe komt hier net binnen met al zijn spullen. Hij is van zijn kamer getrapt.'

'Nee hè, alweer? Waarom nu weer?'

'Hetzelfde gelazer. Te veel herrie. Je kent Joe. Ik wou straks langskomen. Komt het uit?'

'Gezellig, maar kom niet te vroeg, ik moet aan mijn ontwerp werken.'

'Zelf moet ik ook nog studeren. Tot later.'

Liz fietst naar huis. Wat een mazzel dat Amber zoveel geld van haar tante heeft geërfd. Ze moeten maar gauw een pandje zoeken en een goed plan maken. Hun vrienden van de modeacademie zullen wel jaloers zijn.

Voor de flat zet ze haar fiets in het rek. Bij de laatste deur gaat ze naar binnen en even later loopt ze de galerij op. De buurvrouw hangt over de balustrade heen. Ze schreeuwt tegen haar dochter, die kwaad wegloopt. 'Pubers!' verzucht ze met een rood hoofd tegen Liz.

'Komt allemaal goed,' zegt Liz lachend. 'Kijk maar naar mij.'

Ze maakt de deur open en gaat naar binnen. Ze heeft nu mooi even de tijd om aan haar babyjurkje te werken. Ze moeten een kledinglijn voor kinderen ontwerpen. De halve klas ontwerpt iets voor kleuters. Zij wilde wat anders. Terwijl ze het jurkje begint te smokken, denkt ze aan Joe. Niet te geloven dat hij weer van zijn kamer is gezet. Wat is het toch een idioot. Hij boft wel met Djawad, die hem zolang op de boot laat wonen. Zelf zou ze dat ook doen. Je laat je beste vriend toch niet op straat staan? Joe en Djawad kennen elkaar al jaren. Hoewel ze allebei heel verschillend zijn, kunnen ze het goed met elkaar vinden. Djawad is best wel

serieus, Joe feest alleen maar. Volgens Djawad gaat Joe bijna niet meer naar college.

Hè, de draad breekt. Balen! Ze is druk bezig de draad te herstellen als de bel gaat. Het is Djawad. Ze geeft hem een kus. 'Ik moet nog even werken.'

'Geeft niks, darling.' Hij gaat op haar bed zitten met haar laptop op schoot.

Ze ziet dat Djawad een site aanklikt voor woonruimte. Zou hij dan toch met haar willen samenwonen?

'Wat zoek je?' vraagt ze zo neutraal mogelijk.

'Woonruimte voor Joe. Je denkt toch niet dat hij dat zelf doet? Hij vindt het wel best zo.'

Dus niet voor ons, denkt Liz. Meestal is ze teleurgesteld als Djawad zegt dat hij er nog niet aan toe is om samen te wonen. Maar vandaag kan het haar even niet schelen. Ze laat haar goede humeur niet verpesten.

Djawad gaat achter haar staan. Hij kust haar in haar nek en pakt haar borsten. Hij speelt met haar tepels. Ze voelt zijn stijve. Eigenlijk moet ze haar ontwerp afmaken. Djawad buigt zich over haar heen. Zijn verrukkelijke geur windt haar op. Een seconde later liggen ze op bed. Hun kleren vliegen door de kamer. Liz neemt Djawads stijve pik in haar hand.

'We gaan een meisje maken voor mijn kledinglijn,' grapt ze. Ze voelt Djawads pik verslappen in haar hand.

'Sorry,' zegt hij.

Liz schrikt. Dit is nog nooit gebeurd. Ze wrijft over Djawads pik en geeft er kusjes op, maar er gebeurt niks.

'Laat maar.' Djawad gaat op de rand van het bed zitten. 'Het ligt niet aan jou.'

‘Dus je houdt er zomaar mee op,’ zegt Liz beledigd.

‘Liz, het gaat niet meer. Nu niet. Maak je geen zorgen. Het komt goed. Zoiets kan toch weleens gebeuren?’

‘O ja? Dat jij een slappe krijgt als je met me vrijt?’ Ze voelt zich onzeker. Samenwonen wil hij ook al niet, en nu dit. Wat moet ze hier nou van denken? Zou hij op haar zijn uitgekeken? Hij gedraagt zich de laatste tijd wel vaker vreemd. Hij is soms zo afwezig. Of beeldt ze zich dat in? ‘Hoe komt het? Dacht je ergens aan?’ vraagt ze.

Djawad staart zwijgend naar de grond.

‘Zeg eens wat. Heb je soms een ander?’

‘Liz, please...’

‘Ben je niet meer verliefd op me?’

Doordat Djawad niks zegt wordt ze nog onzekerder. ‘Je durft het niet te zeggen, hè?’

‘Liz, hou op.’

‘Als je je mond niet opendoet, ga je maar weg. Hier heb ik dus geen zin in.’ Ze raapt zijn onderbroek op en gooit die naar hem toe. Nu moet hij wel wat zeggen. Maar hij kleedt zich aan.

‘Ophoepelen.’ Liz zet de deur open. Ze hoopt dat hij zich bedenkt en iets zegt, maar hij gaat gewoon. Ja hoor, hij loopt naar de deur.

‘Zak!’ roept ze en ze slaat de deur achter hem dicht.

Djawad baalt. Waarom heeft hij zijn mond niet opengedaan? Hij kent Liz toch. Ze reageert altijd zo fel. Hij had moeten zeggen dat het niet aan haar ligt, maar aan hem. Zal hij teruggaan om het uit te leggen? Nee, Liz zal nog wel te opgefokt zijn. Hij stapt op zijn fiets en rijdt weg. Hij

is bijna bij zijn boot als zijn mobieltje gaat. Zijn moeder.

‘Ja, mam.’

‘Ik heb niet zo’n fijn bericht, jongen. Je vader kreeg net te horen dat je oma ziek is. De dokters weten nog niet wat ze heeft.’

‘Wat naar! Hoe is het met pap?’

‘Hij maakt zich zorgen. Ik laat het weten zodra er nieuws is.’

Djawad hangt op en fietst peinzend verder. Hij heeft goede herinneringen aan zijn oma. In Iran woonde ze naast hen. Als zijn ouders werkten, waren ze bij haar. Hun oma was dol op hem en zijn broer. Ze nam hen vaak mee naar de markt en dan mochten ze iets uitzoeken. Maar sinds zijn zevende, toen ze moesten vluchten, heeft hij haar niet meer gezien. Zijn oma mocht niet weten dat ze het land gingen verlaten. Dan brachten ze haar in gevaar. Djawad en Yousef wisten het zelf niet eens. Hun vader zei dat ze voor een paar dagen weggingen. Ze mochten niet te veel meenemen, alleen een paar kleren en één knuffel. Dat vond Djawad wel vreemd. Als ze op vakantie gingen, hadden ze altijd van alles bij zich. Ze merkten wel dat hun ouders gespannen waren. Pas toen ze dagen door de bergen liepen, heeft hun vader verteld dat ze het land uit gingen en nooit meer terug zouden komen. Djawad voelt een steek in zijn hart als hij aan dat moment denkt. Zijn familie, zijn vrienden, zijn speelgoed. Alles was hij kwijt. Pas na acht jaar durfde zijn vader contact op te nemen met zijn moeder. Ze wist niet eens dat ze nog leefden en kon alleen maar huilen. En toen kreeg Djawads vader te horen dat zijn vader intussen was overleden. Het was zo’n klap voor hem. En nu is zijn

moeder ziek. Djawad hoopt niet dat het ernstig is.

Hij moet remmen voor een loslopende hond die vlak voor zijn wiel oversteekt. Even verderop, voorbij een bruggetje, passeert hij een paar daklozen die onder een stuk karton liggen te slapen.

Als hij bij de boot is, bedenkt hij opeens dat Joe bij hem logeert. Djawad zucht. Hij heeft nu helemaal geen zin om te socializen.

Hij zet zijn fiets aan de ketting en stapt op de verweerde loopplank. Hij had mazzel dat hij deze boot kon huren. Maar lang houdt het wrak het niet meer. Bovendien is het piepklein. In elk geval te klein voor Joe en hem samen. Maar ook in een paleis zou hij het niet met Joe uithouden. Joe is een ADHD'er in het kwadraat. Maar als vriend is hij wel oké. Hij heeft soms een grote mond, maar uiteindelijk neemt hij het altijd voor Djawad op. En andersom ook. En ze kunnen ook heel goed samen stappen.

Als hij binnenkomt ziet hij het meteen. Joe ligt verdomme in zijn bed met een meisje.

Joe schrikt op. 'Eh... onverwacht bezoek.' Hij houdt meteen op met vrijen. 'Je zou niet thuiskomen.' Joe gaat recht op zitten.

'De plannen zijn gewijzigd. Mijn bed uit!'

'Dit is Joyce,' zegt Joe.

'Je mag er wel bij,' zegt ze lachend. Alsof ze zo aantrekkelijk is. Joe moet wel heel wanhopig zijn geweest om zo iemand mee te nemen.

'Ik ga nog wat studeren,' zegt Djawad.

'Oké, kom je, schoonheid?' Joe neemt Joyce mee naar zijn matras in het rommelhok.

Djawad gaat aan zijn bureau zitten en slaat een studieboek open. Maar hij kan zich niet concentreren. Die geluiden. Kan het wat zachter? Jezus, wat gaat die meid tekeer. Djawad denkt aan Liz. Zijn Liz. Tijdens een concert heeft hij haar ontmoet. Joe zag haar het eerst. 'Moet je zien wat een lekker ding,' zei hij. Djawad was meteen verkocht. Liefde op het eerste gezicht, dat was het. Maar voor hij de kans kreeg, begon Joe haar te versieren. Dat is zo'n charmeur, daar kan hij niet tegen op. Ze gingen met zijn drieën iets drinken.

'Ze is voor mij,' zei Djawad toen ze even naar de wc was. 'Hoezo?' vroeg Joe.

'Ik moet haar hebben, Joe,' zei hij. 'Honderd procent zeker.'

'Dus dan heb ik me de hele tijd voor jou zitten uitsloven.'

'Ja, je bent zielig,' zei Djawad.

Toen Liz weer aan kwam lopen stond Joe op en gaf hem een vriendschappelijke klap op zijn schouder. 'Succes, gozer!' zei hij en hij vertrok.